

CAPITOLUL

2

O, nu! Nu!!

— GINA?? EA e redactorul-șef? se vaită Teddy.

— Păi, la ce te așteptai? șoptește Francis. Gina vrea să controleze TOTUL.

Bingo. Gina e la fel de simpatică precum un exercițiu de evacuare. Iată de ce:

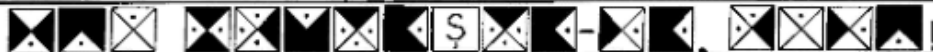
3 Distracția ei preferată e să-i bage pe alții în bucluc!

4 Mulțumită **EI**, acum trebuie să muncim cu toții în **PLUS!**

Copii! După ce terminați și **VOI** primele exerciții, cum a făcut Gina, rezolvați aceste ecuații **RIDICOL DE DIFICILE!**

Și acum să ne întoarcem la ședința condusă de domnișoara Despoțica Asuprescu.

— Se numește CIOCĂNEL, deșteptule...

Minunat. Acum ne mai și AMENINȚĂ. E o ședință pentru anuarul școlii sau ne jucăm de-a pocnește cârțița?

Gina se pare că nu observă lipsa noastră de interes, pentru că se lansează într-un discurs plin de ifose despre „noua direcție artistică” a anuarului.

— Sună bine, le spun eu băieților. Ea poate s-o ia într-o direcție...

— De ce nu?

Francis dă din cap spre Gina.

— Chiar vrem să lăsăm anuarul pe mâinile EI?

Chiar e GRAV. Vi s-a părut înfricoșător de nereușit anuarul Blonskificat? Unul Ginificat ar fi un adevărat COȘMAR.

— Ai dreptate, spun eu. Nu putem să stăm cu mâinile în sân și s-o privim pe Gina cum se încoronează regina anuarului.

— Și atunci ce facem? întrebă Teddy.

— Știu eu, îi șoptesc și ridic mâna.

Toată lumea rămâne cu gura căscată. În special Francis.

— Pe MINE? spune el.

— Mă SCUZI, se rățoiește Gina cu obrajii în flăcări, dar eu am fost DEJA numită redactor-șef!

— Nu mai spune! S-au făcut ALEGERI?

Gina se înroșește și mai tare.

— M-am oferit **VOLUNTAR**, dacă vrei să știi, se răstește ea. M-am oferit **PRIMA**!

— Iar Francis s-a oferit **AL DOILEA**, spun eu. Ce importanță are?

Acum obrajii i s-au colorat într-o nuanță **NEMAI-VĂZUTĂ**. Începe să mă amenințe cu ciocănelul.

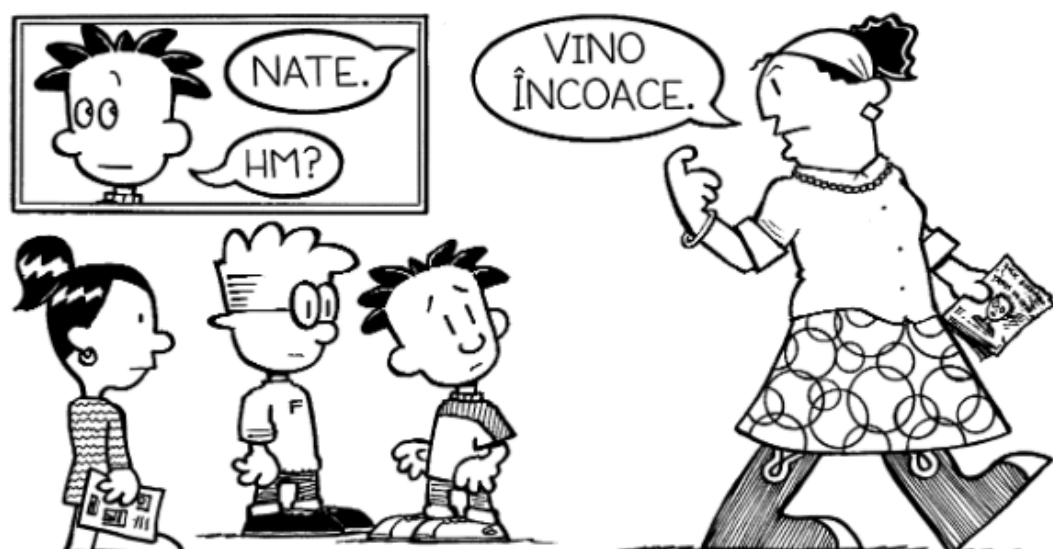
— Nu putem avea DOI redactori-șefi! șuieră ea.

Ea este doamna Hickson, bibliotecara școlii și îndrumătoarea anuarului. E singura persoană care a trimis-o pe Gina în sala de detenție. Și acum năruie planul diabolic al domnișoarei Dictatoare de-a lua sub control anuarul școlii! HA!

Începe să-mi placă de tanti asta.

Ups. Poate m-am cam pripit.

Îmi arată o carte.

— O recunoști?

Sigur. Am împrumutat-o de la bibliotecă săptămâna trecută. *Zack și cadoul misterios*. A fost foarte bună. Zack e un puști care primește un papagal de ziua lui, dar papagalul dispăre. Așa că...

Răsfoiește câteva pagini.

— Poți să-mi explici de ce sunt pete portocalii pe fiecare pagină?

Se încruntă.

— Înțeleg. Și PATA de pe copertă?

— Și ia uite AICI! continuă ea.

Înghit în sec. Chiar arată jalnic.

— Uneori e cam înghesuială în dulapul meu.

— CAM ÎNGHESUIALĂ? Arată de parcă a trecut printr-o MAȘINĂ DE TOCAT, strigă ea.

Bibliotecarele nu trebuie să vorbească în ȘOAPTĂ?

Da, știu. Odată mi-a zburat mintea și am DESENAT într-o carte. Nici că se putea mai rău.

— Nate, spune ea, oamenii sunt diferiți. Unii sunt ordonați, iar alții sunt dezordonați.

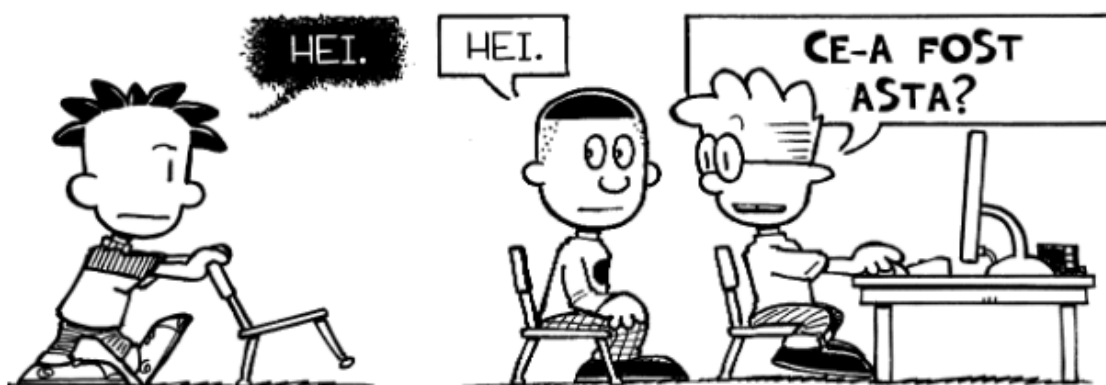
Da, iar unora le place să-i asculte pe oamenii mari trâncănind, iar altora nu. Putem încheia?

— Dar când dezordinea și neatenția ta afectează lucrurile altor oameni...

— Gata cu cicăleala, spune ea aruncându-mi o ultimă privire furioasă. Te las să te întorci la ședință.

Francis și Teddy sunt la unul dintre computere. Îmi aduc și eu un scaun.

Încep să zic „nimic“, dar pe cine păcălesc? Nu pot să țin secrete față de băieți. Le fac un mic rezumat al discuției mele cu tanti Șoaptă Letală.

VEZI, ȚI-AM ZIS
EU CĂ DEZORDINEA O
SĂ TE BAGE ÎN BUCLUC!

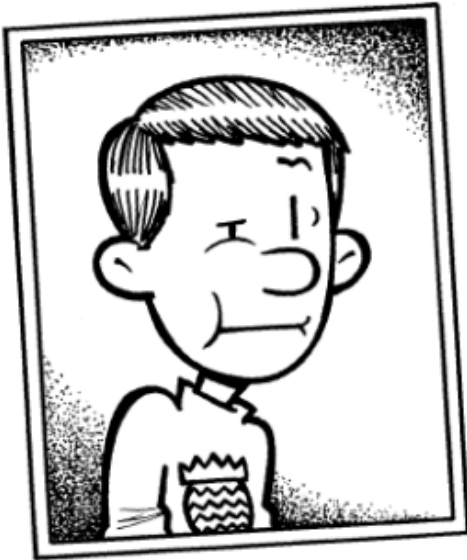
— Nu, îi reamintesc eu. Mi-ai spus că sunt un PORC!

— ÎNGĂLAT, nu porc, mă corectează Francis.

— Porc. Îngălat. Să facem un compromis! propune Teddy.

— Punem pozele în ordine alfabetică, spune Francis. Unele dintre ele sunt SUPER HAIIOASE!

— Uite-l pe Randy!

— Parcă mai are puțin și vomită.

— Și tu ai vomita dacă ai arăta ca Randy.

— Lumini!... Cameră!...
Dee Dee!

— Ce zâmbet fals.

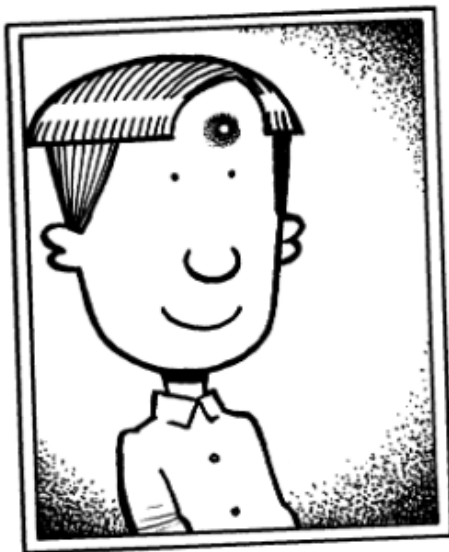
— Bine că s-a spălat pe
dinți în ziua aia.

— Căh! Ia uitați-vă la
coșul lui Artur!

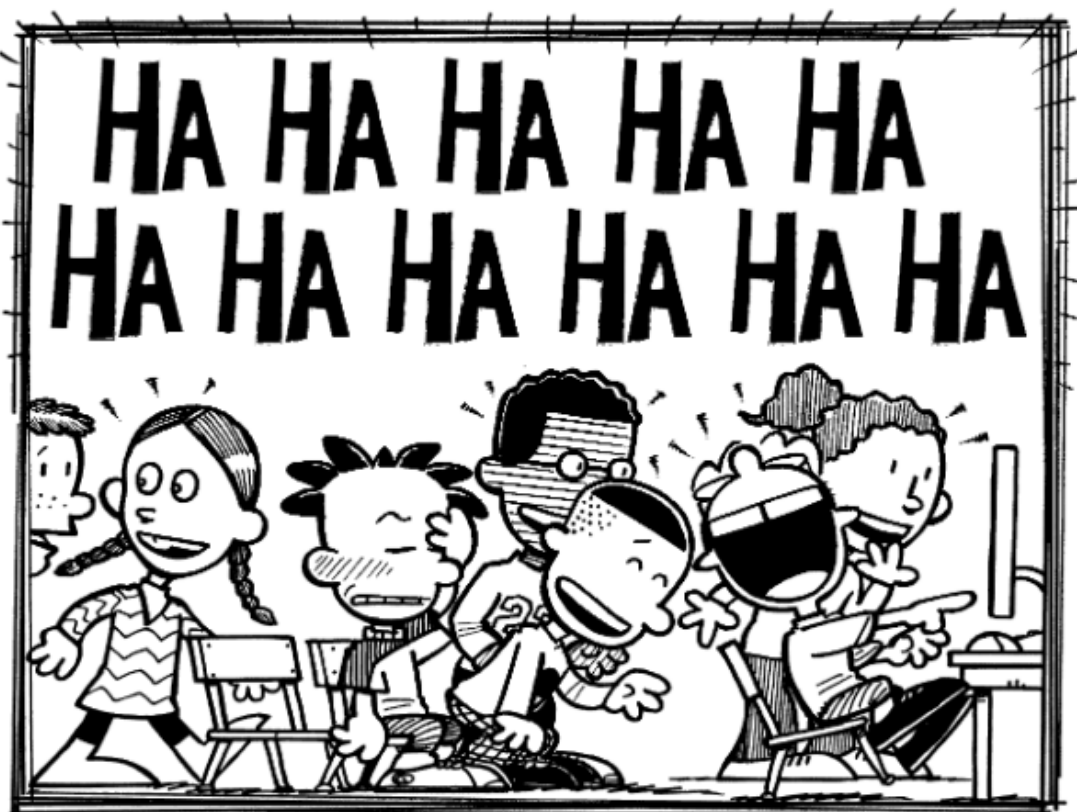
— Ia stai, ăla e un coș?

— Un coș sau o mică
insulă.

— Hai să găsim POZA TA, Nate! zâmbește Francis
ștrengărește.

— Mai bine nu, răspund eu repezit.

Teddy mai are puțin și explodează de râs.

— Doamne! Am uitat în ce HAL ai ieșit în poză!

Da, pentru că nu ți s-a întâmplat ȚIE, de aia. Eu îmi amintesc FOARTE BINE. A fost un alt episod din...

Din fericire, fotograful mi-a sărit
în ajutor... SAU AȘA AM CREZUT EU!

Am un **PULOVER**
pentru urgente de
genul ăsta!

Pune-l pe tine, puștiule!

Bine.

Peste câteva secunde...

Ăă...
puloverul
ăsta e
cam...

HA,
ZÂMBEȘTE,
puștiule!

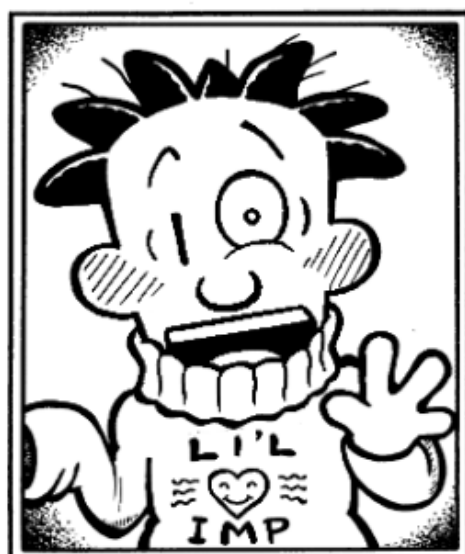

STATI!
NU
SUNT
GATA!

URMĂ-
TORUL!

CLIC!

Și iată! Cea mai penibilă fotografie din istoria școlii. Poate chiar din istoria UNIVERSULUI.

— Uau, gâfâie Teddy adunându-se cu greu de pe jos. Și eu care credeam că o să fie PLIC-TISITOR să fim în echipa anuarului!

— Mai taci din gură, mormăi eu.

— Nu mai lua lucrurile atât de în serios, Nate, zice Francis.

Da, are dreptate. Numai că urăsc să arăt ca un fraier. Aș prefera să...

